Μοναχικός σκύλος…

Νίκος Κουφόπουλος

Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα θα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως… αστεία(?)

Γεια και χαρα. Και παλι εδώ σε τουτη τη γωνια.
Ψαχνω τις ριμες για να βρω με σχετικη αγωνια.
Να είν' τα στιχακια μου καλα, ομορφα και αστεια.
Όμως να ειναι και σοβαρα. Δυσκολη ιστορια.
Τι διαολο με επιασε εμμετρα για να γραφω;
Μαλλον ζηλεψα το Σουρη. Τον κλεβω. Αντιγραφω.
Και τον δικο του τον «Ρωμιό», αναρχικο να κανω.
Ενταξει, δυσκολο πολύ. Το ξερω δεν τον φτανω.
Σατυρικοι οι στιχοι του, σαν τον Αριστοφανη.

Για μενα τι αραγε θα πουν; Με βλεπω…σκετο Φάνη.
Μα δε βαριεστε, όλα καλα. Μου φτανει που γουσταρω,
και στη Βαβυλωνια όταν ξυπνω…κλικαρω.
Βλεπετε, ολο μοντερνιες ξηγιεμαι. Λεξεις της νιοτης.
Να μην τα…παιρνει ελπιζω τωρα ο Μπαμπινιωτης.
Ετσι μιλανε οι ποιητες; Πώς εχουμε ξεπεσει;

Μα αν μου επιτρεπετε, κι αυτον τον εχω…χεσει.
[Μα αυτος το ξερει, η σάτυρα συχνα συνηθως βριζει.
Και τα του οικου της αυτή, και μονο αυτή οριζει].

Τιποτα. Όλα απ' την αρχη, και σιγουριά καμία.
Σε θρονο υψιστο, χρυσο, μονο η αμφιβολια.
Ολοι οι σοφοι, οι κατοχοι αληθειας, δεν μπορουνε
θρονο εδω να εχουνε. Να παν΄να γαμηθουνε.
Μα είναι γλωσσα ποιητων καποιοι θα ξαναπουνε;
Κι αυτοι σε δυο στιχακια πριν, απαντηση θα βρουνε.

Ισως η φεμινιστρια φιλη μου η Μαρια, μου θυμωσει,
και σεξισμο στις λεξεις μου υπογειο αποδωσει.
Ενταξει, αυτό υποσχομαι να το ξανακοιταξω

και στο εξης θα σκεφτομαι τον στιχο πριν τον γραψω.

Μα τι ελεγα; Με όλα αυτά, που ηθελα να φτασω;
Γαμωτο μου. Μπερδευτηκα. Ενταξει, παω πασο.
Ζητω συγνωμη απ' ολους σας και για να ξεπληρωσω
καποια στιχακια…σοβαρα, αμεσως θα σας δωσω:

Μοναχικός σκύλος…

[Μια κουβέντα με την… Αϊριν Ράδερφορντ Μακ Λάουντ 1891-1964]

Είμαι ένας ισχνός σκύλος, ξύπνιος σκύλος,
άγριος σκύλος και μοναχός.
Είμαι ένας τραχύς σκύλος, ζόρικος σκύλος.
Μόνο για μένα κυνηγός.

Είμαι κακός σκύλος, τρελός σκύλος.
Τα ηλίθια πρόβατα προγκάω.
Μου αρέσει να κάθομαι τις νύχτες
και στο φεγγάρι να αλυχτάω.

Δεν υπάρχει για μένα παραγώνι.
Ούτε πιάτο ξέχειλο από φαγητό.
Μόνο κλειστές πόρτες, πετροβόλημα,
μίσος, κλωτσιές, κυνηγητό.

Ποτέ δεν θα γίνω σκύλος για αγκαλιές.
Γλοιώδης ζήτουλας για λίγο κρέας.
Πειθήνιος σκύλος, χωρίς παραξενιές,
γλύφοντας πόδια μιας σίγουρης παρέας.

Δεν κάνω εγώ με άλλα σκυλιά δίπλα να τρέχουν.
Αυτά για λίγο ακολουθούν. Μετά τα παρατάνε…
Τα μονοπάτια τα δικά μου, μοναχικά. Δύσκολα έχουν.
Μα είναι τα καλύτερα. Μόνο οι αλήτες πάνε.

Χα, χα…καλα μαντεψατε. Κολπο είναι μεγαλο.
Τα ποιηματα μου φυσικα, εδώ ηθελα να βαλω.
Μα αν ζητουσα να εγραφα ποιηματα μοναχα,
ισως και να μου ελεγαν, δεν εχει χωρο, ταχα…

Ετσι κολπακι εκανα. Ειπα εμμετρα θα γραφω
για θεματα…ελευθερα, και θα τα υπογραφω.
Αυτό δικο μας μυστικο ας μεινει. Μην το λετε.
Γιατι ισως με διωξουνε, και εσεις μπορει να κλαίτε…

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

nikos1789@gmail.com